

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Karen M. McManus | ONE OF US IS LYING

Text copyright © 2017 by Karen M. McManus

All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02099-1

Karen M. Makmanus | **NEKO OD NAS LAŽE** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura / Korektura

Mirjana Milanović / Srđan Jovanović

Dizajn korica / Prelom

Nebojša Zorić / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

karen m. makmanus

NEKO OD NAS LAŽE

Prevela Radojka Jevtić

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

*Za Džeka,
jer me uvek zasmejava*

PRVI DEO

SAJMON KAŽE

PRVO POGLAVLJE

Bronvin

Ponedjeljak, 24. septembar, 14.55

Snimak seksa. Moguća trudnoća. Dva skandala sa varanjem. A to se desilo samo ove nedelje. Kad bi sve što znate o Srednjoj školi *Bejvju* poticalo sa aplikacije za tračeve Sajmona Kelehera, pitali biste se kako iko ima vremena da ide na časove.

„Stare vesti, Bronvin“, čuje se glas preko mog ramena. „Čekaj da vidiš sutrašnje objave.“

Prokletstvo. Mrzim kad me uhvate dok čitam nešto na aplikaciji *O tome*, a posebno kad me uhvati tvorac aplikacije. Spuštam telefon i zatvaram ormarić. „Kome sad uništavaš život, Sajmone?“

Sajmon drži korak sa mnom dok hodam u suprotnom pravcu od mase učenika koji se kreću ka izlazu. „To je javna služba“, kaže on i odmahuje nehajno. „Ti držiš časove Redžiju Kroliju, zar ne? Zar ne bi želela da znaš da ima kameru u spavaćoj sobi?“

I ne pokušavam da odgovorim. Veća je verovatnoća da će Sajmon razviti grižu savesti nego da se ja približim sobi većito naduvanog Redžija Krolija.

„U svakom slučaju, sami to traže. Da ljudi ne lažu i ne varaju, ja bih ostao bez posla.“ Sajmonove hladne plave oči usmerene su mi na noge. „Kuda žuriš? Na još neku vannastavnu aktivnost?“

Pusta želja. Kao da me izaziva, na telefonu mi iskače obaveštenje: *Sastanak kluba matematičara, 15.00, kafić Epoha*. A zatim poruka od drugarice iz kluba: *Evan je ovde*.

Naravno da jeste. Čini mi se da se slatki matematičar – što nije toliki oksimoron koliko biste pomislili da jeste – pojavljuje samo kad ja ne mogu.

„Ne baš“, odgovaram. Po pravilu se, naročito u poslednje vreme, trudim da Sajmonu pružim što manje informacija. Prolazimo kroz zelena metalna vrata do stepeništa sa zadnje strane, pregrade između sumornog starog zdanja Srednje škole *Bejvju* i njenog svetlog prostranog novog krila. Svake godine više bogatih porodica shvati da je San Dijego preskup i onda svi dolaze dvadeset kilometara istočno u *Bejvju*, očekujući da će im porez obezbediti lepše školsko iskustvo od jeftino okrečenih zidova i izbrazdanog linoleuma.

Sajmon me i dalje prati, iako sam već kod laboratorije gospodina Ejverija na trećem spratu i napola se okrećem, prekrštenih ruku. „Zar nemaš ništa pametnije da radiš?“

„Da. Idem na kaznenu nastavu“, odgovara Sajmon i čeka me da nastavim dalje. Kad se uhvatim za kvaku, on praska u smeh. „Zezaš me? I ti? Koji zločin si počinila?“

„Nepravедno sam optužena“, mrmljam i naglo otvaram vrata. Troje učenika već sedi i ja zastajem da ih pogledam. Nije to grupa koju bih očekivala. Osim jednog.

Nejt Makoli naginje stolicu unazad i smeška mi se. „Da nisi negde pogrešno skrenula? Ovo je kaznena nastava, ne sastanak saveza studenata.“

On to najbolje zna. Nejt stalno upada u nevolju, još od petog razreda, što je otprilike bilo vreme kad smo poslednji put razgovarali. Čujem tračeve da je na uslovnoj slobodi zbog... nečega. Možda zbog vožnje u alkoholisanom stanju, a možda i dilovanja droge. On je zloglasni snabdevač, ali moje znanje u vezi sa tim je čisto teorijsko.

„Sačuvaj komentare za sebe.“ Gospodin Ejveri štriklira nešto u svesci i zatvara vrata za Sajmonom. Visoki prozori sa lukovima na zadnjem zidu propuštaju trouglaste zrake podnevnog sunca po

podu dok prigušeni zvuci treninga dopiru sa fudbalskog terena iz parkinga.

Ja sedam, dok Kuper Klej, koji u ruci drži zgužvano parče papira kao loptu za bejzbol, šapuće: „Pazi, Adi“, i baca ga ka devojci što sedi naspram njega. Adi Prentis trepće, smeši se nesigurno i pušta da lopta padne na pod.

Sat u učionici polako se pomera ka tri i ja pratim njegov napredak s nekim bespomoćnim osećajem nepravde. *Ja* ne bi trebalo da sam uopšte ovde. Trebalo bi da sam u *Epohi* i da nelagodno flertujem sa Evanom Nimanom preko diferencijalnih jednačina.

Gospodin Ejveri je prosto takav čovek, on prvo da kaznenu nastavu, pa tek onda postavlja pitanja, ali možda još imam vremena da mu promenim mišljenje. Pročišćavam grlo i krećem da podižem ruku sve dok ne primetim da se Nejt osmehuje još šire. „Gospodine Ejveri, telefon koji ste našli nije moj. Ne znam kako je dospao u moju torbu. *Ovaj* je moj“, izgovaram i dižem ajfon u običnoj prugastoj futroli.

Zaista, moralo bi da vam fali pola mozga da donesete telefon u laboratoriju gospodina Ejverija. On je uveo pravilo protiv držanja telefona i provodi prvih deset minuta svakog časa pretresajući rance kao da je zadužen za bezbednost na aerodromu, a mi kao da smo na listi osumnjičenih. Telefon mi je bio u ormariću, kao i uvek.

„I tebi se to desilo?“ Adi se okreće ka meni tako brzo da joj plava kosa, koja kao da je iz reklame za šampon, preleće preko ramena. Mora da su joj hirurški odstranili dečka ako je ovde sama. „Ono nije bio ni moj telefon.“

„Ni moj“, ubacuje se Kuper. Zbog njegovog južnjačkog naglaska zvuči kao da kaže *mooj*. On i Adi se iznenađeno gledaju, a ja se pitam kako već to nisu znali, kad se kreću u istom društvu. Možda mnogo popularni ljudi imaju pametnija posla nego da pričaju o nepravednoj kaznenoj nastavi.

„Neko nam je podmetnuo!“ Sajmon se naginje napred i naslanja laktovima na sto. Izgleda uzbuđeno i spremno da skoči na svež trač. Pogledom prelazi preko nas četvoro, skupljenih u sredini prazne učionice, pa se zaustavlja na Nejtju. „Zašto bi iko hteo da zarobi

gomilu učenika sa uglavnom besprekornim dosijeima na kaznenoj nastavi? Čini mi se kao nešto što bi – o, ne znam – lik koji je ovde stalno možda uradio da se zabavi.“

Gledam u Nejtta, ali ne mogu to da zamislim. Zvuči mi kao da nameštanje kaznene nastave iziskuje trud, a sve u vezi sa Nejtom – od njegove razbarušene tamne kose do ofucane kožne jakne – odaje utisak da njega uopšte nije briga. Pogledi nam se susreću, ali on ne govori ni reč, samo naginje stolicu dalje unazad. Još jedan milimetar – i pašće.

Kuper se ispravlja i mršti se. „Čekajte. Mislio sam da je ovo samo greška, ali ako se isto desilo svima nama, to je nečija glupa ideja nameštaljke. A ja propuštam *trening bejzbola* zbog toga.“ On to govori kao da je kardiohirurg koji je sprečen da nekome spase život.

Gospodin Ejveri koluta očima. „Sačuvajte teorije zavere za drugog profesora. Ja ne padam na to. Svi znate pravila za unošenje telefona na čas, i prekršili ste ih.“ Baca posebno oštar pogled na Sajmona. Profesori znaju da aplikacija *O tome* postoji, ali ne mogu da ga spreče. Sajmon samo koristi inicijale da označi ljude i nikad ne govori otvoreno o školi. „Sad slušajte! Ovde ste do četiri. Želim da svi napišete esej od petsto reči o tome kako tehnologija uništava srednje škole u Americi. Ko ne bude pratio pravila, dobiće još jednu kaznenu nastavu za sutra.“

„Čime da pišemo?“ pita Adi. „Ovde nema kompjutera.“ U većini učionica ima laptopova, ali gospodin Ejveri, koji izgleda kao da je trebalo da ode u penziju pre deset godina, i dalje ih odbija.

Gospodin Ejveri prilazi Adinom stolu i lupka po uglu žutog notesa. Svi imamo po jedan. „Istražujte čaroliju pisanja rukom. To je veština koja izumire.“

Na Adinom lepom srcolikom licu samo se ogleda zabuna. „Ali kako da znamo kad smo došli do petsto reči?“

„Brojte“, odgovara gospodin Ejveri. Pogled mu pada na telefon koji mi je i dalje u ruci. „I predajte to, gospođice Rohas.“

„Zar vas ne čudi što mi oduzimate telefon *dva puta*? Ko ima dva telefona?“ pitam ga. Nejt se osmehuje, tako brzo da skoro i ne vidim.

„Ozbiljno, gospodine Ejveri, neko nam je smestio.“

Prosed i brk gospodina Ejverija podiže se od razdraženosti i profesor pruža ruku, pokazujući mi da predam uređaj. „*Telefon*, gospođice Rohas. Osim ako ne želite ponovo ovde da se vratite.“ Ja ga predajem uz uzdah, dok on sa neodobravanjem gleda u ostale. „*Telefoni* koje sam uzeo od svih vas nalaze se u mom stolu. Dobićete ih posle kaznene nastave.“ Adi i Kuper razmenjuju poglede, verovatno zato što su njihovi telefoni sigurni u njihovim rancima.

Gospodin Ejveri baca moj telefon u fioku i seda za katedru, otvara knjigu i priprema se da nas ignoriše narednih sat vremena. Ja vadim hemijsku, lupkam po žutom notesu i razmišljam o zadatku. Da li gospodin Ejveri stvarno veruje da tehnologija uništava škole? To je prilično jaka izjava za nekoliko prošvercovanih telefona. Možda je to zamka i on želi da mu se suprotstavimo, umesto da se složimo s njim.

Bacam pogled na Nejt, koji je nagnut nad notesom i piše *kompjuteri su bezvezni iznova i iznova velikim slovima*.

Moguće je da previše razmišljam o temi.

Kuper

Ponedeljak, 24. septembar, 15.05

Ruka me boli u roku od nekoliko minuta. Jadno je, pretpostavljam, ali ne mogu da se setim kad sam poslednji put nešto pisao rukom. Uz to koristim desnu ruku, što mi nikad nije bilo prirodno, bez obzira na to koliko godina već to činim. Moj otac je insistirao da naučim da pišem desnom rukom u drugom razredu, nakon što me je prvi put video kako bacam loptu za bejzbol. *Tvoja leva ruka je zlato*, rekao mi je. *Nemoj da je tračiš na nevažne gluposti*. Što je po njemu, u suštini, sve osim bacanja lopte za bejzbol.

Tad je i počeo da me zove Kuperstaun, kao onog igrača u dvorani slavni igrača bejzbola. Nema ničeg boljeg od pritiskanja osmogodišnjaka.

Sajmon poseže za svojim rancem i okreće se, otvarajući svaki deo. Podiže ga na krilo i gleda unutra. „Gde je, dođavola, moja flašica vode?“

„Nema pričanja, gospodine Keleheru“, kaže gospodin Ejveri a da nije ni podigao glavu.

„Znam, ali – nema mi flašice s vodom. A žedan sam.“

Gospodin Ejveri pokazuje na lavabo u zadnjem delu učionice, gde se nalaze i Petrijeve šolje i laboratorijske čaše. „Izvolite pijte. *Tiho*.“

Sajmon ustaje i uzima čašu s naslagane gomile na pultu, pa je puni vodom sa česme. Vraća se na svoje mesto i stavlja čašu na klupu, ali izgleda da mu pažnju privlači Nejtovo metodično pisanje. „Brate“, kaže, šutirajući nogu Nejtove klupe. „Ozbiljno. Jesi li nam ti stavio telefone u rance da nas zezaš?“

Sad gospodin Ejveri podiže pogled i mršti se. „Rekao sam *tiho*, gospodine Keleheru.“

Nejt se naslanja unazad i prekršta ruke. „Zašto bih to radio?“

Sajmon sleže ramenima. „Zašto ti išta radiš? Da bi imao društvo tokom kazne?“

„Čujem li još jednu reč od vas, dobićete kaznenu nastavu sutra“, upozorava gospodin Ejveri.

Sajmon ipak otvara usta, ali pre nego što uspe da prozbori, čuje se zvuk guma koje škripe, a onda sudar dva automobila. Adi uzdiše, a ja se držim za sto kao da je mene neko udario. Nejt, kome je izgleda drago zbog prekida, prvi skače na noge i kreće ka prozoru. „Ko se sudara na školskom parking“, pita.

Bronvin gleda u gospodina Ejverija kao da traži dozvolu, a onda, kad ovaj ustaje od katedre, i sama kreće ka prozoru. Adi je prati i ja se konačno odvajam od sedišta. Kad sam već tu, da vidim šta se dešava. Naslanjam se na ivicu da pogledam napolje, a Sajmon staje pored mene sa omalovažavajućim izrazom na licu dok gleda scenu pred nama.

Jedan crveni i jedan sivi automobil su se sudarili. Svi zurimo u njih u tišini dok gospodin Ejveri ne izdahne umorno. „Bolje da se pobrinem da niko nije povređen.“ Prelazi pogledom preko nas i fokusira se na Bronvin pošto je najodgovornija među nama. „Gospođice Rohas, vi ste odgovorni za ovu učionicu dok se ne vratim.“

„U redu“, kaže Bronvin i baca nervozan pogled na Nejta. Mi i dalje stojimo pored prozora i gledamo scenu pred nama, ali pre

nego što se gospodin Ejveri ili neki drugi profesor pojavi napolju, oba automobila pale motor i odvoze se sa parkinga.

„Pa, to je bilo razočaravajuće“, izgovara Sajmon. Kreće ka klupi i podiže čašu, ali umesto da sedne, odlazi do prednjeg dela učionice i gleda poster sa tablicom s hemijskim elementima. Naginje se kroz vrata kao da će otići, ali onda se okreće i podiže čašu kao da nam nazdravlja. „Hoće li još neko vode?“

„Hoću ja“, kaže Adi dok seda za svoju klupu.

„Uzmi je sama, princezo.“ Sajmon se smeši. Adi koluta očima i ostaje na svom mestu, dok se Sajmon naslanja na sto gospodina Ejverija. „Bukvalno, hm? Šta ćeš raditi sa sobom sad kad je igranka prošla? Ima mnogo vremena do maturalne večeri.“

Adi gleda u mene i ne odgovara. Ne krivim je. Sajmonova pitanja nikad ne znače ništa dobro kad se radi o našem društvu. Ponaša se kao da ga nije briga je li popularan ili ne, ali bio je prilično ponosan kad je bio u izboru za kralja igranke prošlog proleća. I dalje nisam siguran kako je to uspeo, osim ako nije razmenjivao tajne za glasove.

Prošle nedelje Sajmona ipak nigde nije bilo u izboru. Ja sam proglašen za kralja, tako da sam možda sad ja na redu za maltretiranje, ili šta god da sad radi.

„Šta hoćeš da kažeš, Sajmone?“, pitam i sedam pored Adi. Ona i ja nismo baš bliski, ali nekako se osećam zaštitnički nastrojeno prema njoj. Adi je u vezi sa mojim najboljim drugom od prvog razreda i dobra je devojka. Ni ona ne zna kako da se suprotstavi nekome kao što je Sajmon, ko prosto ne želi da odustane.

„Ona je princeza, a ti si sportista“, govori on. Pokazuje glavom na Bronvin, a onda na Nejta. „Ti si štreberka, a ti kriminalac. Svi ste stereotipi iz tinejdžerskih filmova.“

„A šta je sa tobom?“, pita Bronvin. Ona je sve vreme obigravala oko prozora, ali sad se vraća do klupe i seda na nju. Prekršta noge i prebacuje kosu preko ramena. Ne znam zašto, ali izgleda slatko ove godine. Nove naočare možda? Duža kosa? Odjednom je počela da liči na seksi štreberku.

„Ja sam sveznajući pripovedač“, odvrća Sajmon.

Bronvin podiže obrve iznad tamnih ramova naočara. „To ne postoji u tinejdžerskim filmovima.“

„Ah, ali, Bronvin.“ Sajmon namiguje i ispija vodu u jednom dugom gutljaju. „To *postoji* u stvarnom životu.“

On to izgovara kao pretnju i pitam se ima li nešto o Bronvin za tu svoju glupu aplikaciju. Mrzim taj program. O skoro svim mojim drugovima u jednom trenutku objavljeno je nešto što se moglo pročitati na njemu i ponekad to stvarno izaziva probleme. Moj drugar Luis i njegova devojka raskinuli su zbog nečega što je Sajmon napisao. Iako to *jeste* bila istinita priča o tome kako se Luis smuvao sa rođakom svoje devojke. Ali to ipak ne bi trebalo da se objavljuje. Dovoljno su loši tračevi po hodniku.

I, kad sam već iskren, prilično me izbezumljuje nepoznanica šta bi Sajmon mogao da napiše o meni kad bi hteo.

Sajmon podiže čašu i pravi grimasu. „Ovo ima grozan ukus.“ Ispušta čašu i ja prevrćem očima na njegov pokušaj drame. Čak i kad padne na pod, i dalje mislim da se šali. Ali onda počinje da šišti.

Bronvin se prva diže na noge, a onda klekne pored njega. „Sajmone“, govori i drma mu rame, „jesi li dobro? Šta se desilo? Možeš li da pričaš?“ Prvo zvuči zabrinuto, a onda kao da paniči i to mi je dovoljno da se pokrenem. Ali Nejt je brži, gura me i odlazi da čučne pored Bronvin.

„Autoinjektor“, izgovara dok gleda Sajmonovo crveno lice. „Imaš li autoinjektor?“ Sajmon mahnito klima glavom i rukom grebe vrat. Ja grabim hemijsku* sa stola i pokušavam da je dodam Nejt, misleći da će da obavi hitnu traheotomiju ili nešto slično. Nejt samo zuri u mene kao da imam dve glave. „Autoinjektor epinefrina“, govori i pretresa Sajmonov ranac. „Ima alergijsku reakciju.“

Adi ustaje i obrgrljuje se, ne govoreći ni reč. Bronvin se okreće ka meni, crvenog lica. „Idem da nađem profesora i pozovem hitnu. Ostani s njim, važi?“ Grabi telefon iz fioke gospodina Ejverija i trči u hodnik.

* Ovo je igra reči. Autoinjektor na engleskom je *EpiPen*, dok je doslovan prevod reči *pen* – hemijska olovka. Nejt traži *pen*, tj. autoinjektor, a Kuper ga razume da je tražio hemijsku. (Prim. prev.)

Ja klečim pored Sajmona. Oči mu iskaču iz glave, usta su mu plava i guši se. Nejt izbacuje sve iz Sajmonovog ranca na pod i pretražuje kaos od knjiga, papira i odeće. „Sajmone, gde ga držiš?“, pita ga, otvarajući prednji deo ranca i vadeći dve obične hemijske i set ključeva.

Sajmon više ne može da priča. Stavljam znojav dlan na njegovo rame, kao da će to pomoći. „Dobro si, bićeš dobro. Zovemo pomoć.“ Čujem kako mi se glas usporava, zgušnjava kao med. Naglasak mi je uvek izraženiji kad sam pod stresom. Okrećem se ka Nejt i pitam ga: „Jesi li siguran da se ne davi nečim?“ Možda mu treba Hajmlihov zahvat, a ne prokleti autoinjektor.

Nejt me ignoriše i baca Sajmonov prazan ranac u stranu. „Je-bote!“, viče i udara pesnicom o pod. „Držiš li ga kod sebe, Sajmone? Sajmone!“ Sajmonu se vide samo beonjače dok Nejt kopa po njegovim džepovima. Ali ne pronalazi ništa osim izgužvane maramice.

Sirene se čuju u daljini dok gospodin Ejveri i dva druga profesora utrčavaju sa Bronvin, koja priča telefonom. „Ne možemo da nađemo njegov autoinjektor“, kaže Nejt šturo i pokazuje na gomilu Sajmonovih stvari.

Gospodin Ejveri na trenutak zuri u Sajmona otvorenih usta, užasnut, a zatim se okreće ka meni. „Kupere, ima autoinjektora kod školske sestre. Trebalo bi da su jasno naznačeni. *Požuri!*“

Trčim u hodnik i čujem korake iza sebe koji postaju sve tiši dok brzo odlazim do zadnjeg stepeništa i otvaram vrata. Trčim uz stepenice i preskačem po tri dok ne stignem na prvi sprat i probijam se između nekoliko učenika koji stoje okolo, pa dolazim do školske sestre. Vrata su odškrinuta, ali nema nikog.

To je mali prostor i sto za pregled je pored prozora, a veliki sivi kredenac stoji sa moje leve strane. Gledam po prostoriji i pogled mi pada na dva bela pregratka na zidu sa crvenim slovima. Na jednom piše DEFIBRILATOR ZA HITNE SLUČAJEVE, a na drugom EPINEFRIN ZA HITNE SLUČAJEVE. Na trenutak se petljam sa bravom na drugom i otvaram ga.

Unutra nema ničeg.

Otvaram drugi pregradak, gde se nalazi plastična sprava sa slikom srca. Prilično sam siguran da to nije ono što mi treba, pa počinjem da tražim po sivom kredencu, vadim kutije zavoja i aspirina. Ne vidim ništa što izgleda kao autoinjektor.

„Kupere, jesi li ih našao?“ Gospođa Grejson, jedna od profesorki koja je ušla u laboratoriju sa gospodinom Ejverijem i Bronvin, uleće u prostoriju. Zadihana je i drži se za rebra.

Pokazujem ka praznom pregratku na zidu. „Trebalo bi da su tu, zar ne? Ali nisu.“

„Proveri u kredencu za zalihe“, kaže gospođa Grejson, ignorišući kutije zavoja raštrkane po podu koje dokazuju da sam već to probao. Još jedan profesor dolazi i mi tražimo po ambulanti dok se zvuk sirena približava. Kad je i poslednji kredenac otvoren, gospođa Grejson briše znoj sa čela nadlanicom. „Kupere, obavesti gospodina Ejverija da nismo još ništa pronašli. Gospodin Kontos i ja nastavićemo da tražimo.“

Stižem u laboratoriju gospodina Ejverija u isto vreme kad i bolničari. Njih trojica su u plavim uniformama. Dvojica guraju dugačka bela nosila, jedan žuri napred da prokrči put kroz malu gomilu okupljenu oko vrata. Ja čekam dok ne uđu unutra, pa ulazim za njima. Gospodin Ejveri je pognut pored table, žuta košulja mu je izvučena. „Nismo mogli da nađemo autoinjektore“, govorim mu.

On drhtavom rukom začesljava tanku belu kosu dok jedan od bolničara ubada Sajmona špricem, a druga dvojica ga podižu na nosila. „Bog neka pomogne tom dečaku“, šapuće. Više za sebe nego za mene, mislim.

Adi stoji sa strane sama, a suze joj liju niz lice. Prilazim joj i stavljam joj ruku preko ramena dok bolničari okreću Sajmonova nosila i izlaze u hodnik. „Možete li vi sa nama?“, jedan od njih pita gospodina Ejverija. On klima glavom i prati ih. U prostoriji ostaje samo nekoliko šokiranih profesora i nas četvoro koji smo pošli na kaznenu nastavu sa Sajmonom.

To je bilo samo pre petnaest minuta, ali po mojoj proceni – kao da su prošli sati.

„Je li on sad dobro?“, pita Adi napeto. Bronvin drži telefon među dlanovima kao da ga koristi da se moli. Nejt stoji s rukama na kukovima i zuri u vrata dok sve više profesora i učenika počinje da ulazi. „Pretpostavljam da nije“, odgovara.

DRUGO POGLAVLJE

Adi

Ponedjeljak, 24. septembar, 15.25

Bronvin, Nejt i Kuper pričaju sa profesorima, ali ja ne mogu. Treba mi Džejk. Vadim telefon iz torbe da mu pošaljem poruku, ali ruke mi se previše tresu. Umesto toga ga zovem.

„Halo?“ Javlja se na drugo zvonu, zvuči iznenađeno. Ne volimo da zovemo. Niko od naših prijatelja ne voli. Ponekad kad sam sa Džejkom i telefon mu zazvoni, on ga podigne i našali se: „Šta znači *poziv*?“ To ga obično zove mama.

„Džejk.“ Samo to uspevam da izustim i onda počinjem da ridam. Kuperova ruka mi je i dalje oko ramena i to me jedino pridržava da ne padnem. Ne mogu da pričam od plača i Kuper mi uzima telefon.

„Hej, brate! Kuper ovde“, kaže, a naglasak mu je izraženiji nego obično. „Gde si?“ Sluša na trenutak. „Možemo li da se nađemo ispred? Nešto je... Nešto se dogodilo. Adi je stvarno uznemirena. Ne, ona je dobro, ali... Sajmon Keleher se povredio na kaznenoj. Hitna ga je odvezla i ne znamo da li će biti dobro.“ Kuperove reči se tope kao sladoled i jedva ga razumem.

Bronvin se okreće ka najbližem profesoru, gospođi Grejson. „Da li mi treba da ostanemo? Jesmo li vam potrebni?“

Gospođa Grejson nervozno rukama gladi vrat. „Gospode, ne mogu da verujem. Rekli ste sve bolničarima? Sajmon je... popio vodu